

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 17

Các vị đồng học, xin chào mọi người!

Hôm qua đã nói đến “*tích đức lũy công*”, trong phần trích dẫn sách Liễu Phàm Tứ Huấn, chúng ta nói đến mục “*cứu người trong cơn nguy cấp*” của việc “*tùy duyên giúp người*”. Hôm nay giảng đến mục tiếp theo là “*hưng kiến đại lợi*” (khởi xướng, xây dựng những việc lợi ích lớn). Phàm là có ích cho xã hội, có lợi ích cho chúng sanh, đây đều là lợi ích chân thật. Nhưng thế nào gọi là đại lợi? Điều này có quan hệ mật thiết với mục “*cứu người trong cơn nguy cấp*” đã nói ở phía trước. Hay nói cách khác, có thể cứu giúp chúng sanh nguy cấp là đại lợi, có thể phòng ngừa đủ thứ tai họa, đó là đại lợi. Giúp đỡ chúng sanh, nhất định phải biết phòng ngừa khi họa chưa xảy ra. Làm thế nào mới thật sự biết phòng họa? Cần phải có trí tuệ, cần có sự hiểu biết phong phú. Thế là chúng ta liền nghĩ đến giáo dục mới là lợi ích lớn nhất.

Hãy nhìn từ thành quả của nó, ở Trung Quốc vào thời xưa, Khổng Lão Phu Tử dùng thân phận bình dân để làm giáo dục. Tuy là đời sống vật chất của cả đời Ngài tương đối thanh bần, nhưng việc Ngài làm thì chân thật là việc tốt, không những ảnh hưởng đến thời đại đó, ảnh hưởng đến lịch sử, mãi cho đến ngày nay sức ảnh hưởng của nó vẫn còn tồn tại. Không những ảnh hưởng không bị mất đi, mà có vẻ như dần dần mở rộng. Các vị thử nghĩ, lợi ích như thế nào mà có thể ảnh hưởng đến muôn đời như vậy? Cũng không thấy cách thức nào khác, chỉ có giáo dục mới tạo ra sự ảnh hưởng sâu xa như vậy.

Ở Ấn Độ xưa, Thích-ca Mâu-ni Phật là một tấm gương tốt, cũng dần thân vào công tác giáo dục xã hội. Việc mà Khổng Tử và Phật-đà làm là sự việc giống nhau, sức ảnh hưởng không thể nghĩ bàn như nhau. Sự việc này thật sự có thể giúp người đoạn ác tu thiện, phá mê khai ngộ, có

thể tránh được hết thảm tai nạn cho chúng sanh, có thể ngăn ngừa thiên tai nhân họa. Có thể phòng ngừa tai nạn do con người tạo ra, mọi người đều đồng ý, đều tin, nhưng tai họa tự nhiên, chúng ta thường gọi là thiên tai cũng có thể phòng ngừa được sao? Nhà Phật nói là có thể. Vì sao vậy? “Y báo chuyên theo chánh báo”. Tâm người đoan chánh, hành vi đoan chánh thì hoàn cảnh sống của chúng ta cũng theo đó mà đoan chánh, đây chính là nói rõ, thiên tai sẽ tùy theo tâm người mà sanh ra biến đổi. Chúng sanh không hiểu rõ đạo lý này, trong tâm suy nghĩ là niệm ác, việc làm là hạnh ác thì sẽ chiêu cảm đến biết bao thiên tai nhân họa. Cho nên muốn khiến tất cả chúng sanh lìa khổ được vui thì biện pháp duy nhất chính là giúp chúng sanh phá mê khai ngộ.

Vậy là chúng ta biết được, việc “*hưng kiến đại lợi*”, điều quan trọng nhất là giáo dục. Nền giáo dục này, chúng ta dùng cách nói của người nước ngoài để nói, vì người Trung Quốc thường hay mê tín là “mặt trăng ở nước ngoài thì sáng hơn”. Vào thập niên 70, Tiến sĩ Arnold J. Toynbee nước Anh đã nói: “Có thể giải quyết vấn đề của thế kỷ 21, chỉ có Phật pháp Đại Thừa và học thuyết Khổng Mạnh mà thôi”, đây là người nước ngoài nói. Chúng ta từ đây lĩnh hội được chỉ có nền giáo dục của Phật-đà và nền giáo dục của nhà Nho mới có thể tạo nên lợi ích lớn nhất trong việc giúp đỡ tất cả những chúng sanh khổ nạn.

Ai đi làm vậy? Người giác ngộ phải đi làm. Không có năng lực để làm, nếu có mấy người chí đồng đạo hợp muốn học thì dạy ba người, dạy năm người, dạy tám người, mười người đều được. Chỉ cần bản thân thật sự hiểu rõ rồi, toàn tâm toàn lực mà làm, quyết không cầu danh vọng lợi dưỡng, nhất định không cầu tự tư tự lợi. Chúng ta nên biết, Thích-Ca Mâu-Ni Phật năm xưa tại vườn Lộc Uyển, cũng chỉ dạy có năm người, khởi nghiệp từ năm Tỳ-kheo. Thật sự vì người khác mà làm thiện, thật sự thành tựu việc tốt của người thì tự nhiên có những người chí đồng đạo hợp đến cùng nhau học tập. Thế Tôn năm xưa giáo hóa, số người càng ngày càng nhiều. Chúng ta đọc thấy ở trong kinh điển, 1.255

người, đây là lúc Thế Tôn dạy học, lúc học trò đông nhất là có nhiều đến như vậy. Chúng ta thử xem ở Trung Quốc, nhiều đời Tổ sư dạy học, đều là tấm gương tốt nhất cho chúng ta. Địa điểm dạy học không nhất định là phải xây một cái đạo tràng, xây một ngôi trường học rồi mới có thể dạy học, vậy thì quá chậm rồi, sẽ không kịp rồi. Tùy lúc tùy nơi nhiệt tâm chỉ dạy, còn xây đạo tràng, xây trường học thì tùy duyên. Người thật sự hiểu biết, người thật sự giác ngộ thì không ai mà không cả đời tùy duyên qua ngày. Cho nên tâm trạng của họ thanh tịnh tự tại, điểm này rất quan trọng, hơi có một chút xiu tâm phan duyên, có một mảy may tâm tự tự lợi thì bạn liền có lo nghĩ ngay.

Các vị phải biết, lo nghĩ là tạo nghiệp, ý niệm cực kỳ vi tế cũng là tạo nghiệp chứ không chỉ là ở hành vi. Chúng ta ở phần trước đã học qua câu chuyện Vệ Trọng Đạt, ý niệm cực kỳ vi tế thì đã tạo nghiệp rồi. Nhất định trừ bỏ ý niệm tự tự lợi tận gốc, thuần túy chỉ có một ý niệm làm lợi ích cho chúng sanh, lợi ích cho xã hội, như vậy mới tốt. Sự tu học của chúng ta trong đời này mới có thành tựu. Tương lai khi ra đi, khi vãng sanh mới tự tại, mới thanh thản, bản thân mới thật sự là làm chủ được. Chúng ta phải hiểu cái đạo lý này, đây mới là đại lợi ích, phải hiểu rõ.

Mục thứ bảy là “*xả tài làm phước*”. Người thế gian không ai mà không ưa thích giàu có, đối với sự giàu có này, luôn luôn cảm thấy càng nhiều càng tốt, chưa có lúc nào biết chán. Tiền của tích chứa ở đó, nếu không biết dùng nó, đó là tạo nghiệp, chính là tội lỗi. Ngày nay ở thế gian này còn có biết bao nhiêu nơi, có những người dân vùng biên giới xa xôi vẫn đang đói khát, không có quần áo và thức ăn. Chúng ta ở nơi đây thì cứ tích chứa, người khác thì đang chịu đói. Bạn nói thử xem bạn đang tu đó là phước hay là đang tạo ác? Tài vật, cổ Thánh tiên Hiền dạy chúng ta là phải lưu thông thì mới có thể làm lợi ích cho tất cả chúng sanh. Cho nên tuyệt đối không nên tích chứa tiền của, dùng hết rồi thì tốt, dùng hết rồi, không còn nữa là tốt nhất. Không có thì sao? Thanh

tình rồi, hết việc rồi. Bạn nói thử điều đó tự tại biết bao! Dùng tiền của là nhân quả, càng xả thì càng được nhiều, càng được nhiều thì càng phải xả.

“Xả và được”, ý nghĩa của hai chữ này, chúng ta nhất định phải hiểu cho rõ, hai chữ này có hai tầng ý nghĩa ở trong đó. Ý nghĩa thứ nhất là nói nhân quả, xả tiền của là nhân, được tiền của là quả báo. Thế nhưng sau khi được tiền của rồi vẫn phải xả, phải đem cái mà bạn có được xả sạch, trí huệ của bạn liền khai mở. Cho nên xả pháp thì được thông minh trí huệ, xả cái gì sẽ được cái đó, nhân quả báo ứng không mảy may sai chạy. Cho nên chư Phật Bồ-tát vì chúng ta mà làm đủ dạng thị hiện. Việc thị hiện nhiều nhất, rõ ràng nhất chính là bố thí, chính là xả. Trong chương thứ sáu của Kinh Hoa Nghiêm, Phẩm Thập Hồi Hướng, chúng ta thử xem không có cái gì mà không xả, mọi thứ đều có thể thí xả, xả thật sạch sẽ, đó gọi là Phật, đó gọi là Bồ-tát, đó gọi là người chân thật giác ngộ triệt để.

Người mê thì lo được lo mất, sống rất đáng thương, cả đời cứ sống trong cái vòng lẩn quẩn của được và mất, bạn nói đáng thương biết bao! Phật Bồ-tát thì không còn ý niệm được mất nữa, mỗi niệm chỉ vì tất cả chúng sanh. Tôi thường nói, giúp đỡ tất cả chúng sanh, phục vụ tất cả chúng sanh. Nhưng bạn vẫn chưa buông xả tướng ngã, tướng nhân, tướng chúng sanh, tướng thọ giả, bạn vẫn chưa từ bỏ thì cái bạn tu được là phước báo thế gian, không ra khỏi lục đạo luân hồi. Nếu bạn xả hết bốn tướng rồi, như trong Kinh Kim Cang nói, không ngã tướng, không nhân tướng, không chúng sanh tướng, không thọ giả tướng, phát tâm phục vụ tất cả chúng sanh, giúp đỡ tất cả chúng sanh khổ nạn một cách vô điều kiện, đây là đại Thánh xuất thế gian, người này chính là Phật Bồ-tát. Bất luận thân phận mà họ thị hiện là nam nữ già trẻ, là thuộc loại ngành nghề nào, đều là hóa thân của Bồ-tát. Phải biết xả tiền của để làm phước, tiền của không nên tích chứa, không nên sợ. Tiền của của tôi xả hết rồi, ngày mai tôi sống như thế nào đây? Đời sống ngày mai nhất định

tốt hơn hôm nay. Bạn không tin thì biết làm sao bây giờ? Bạn phải biết đạo lý này, phải biết cách làm như thế nào.

Điều thứ 8 là “*hộ trì chánh pháp*”. Chánh với tà là đối lập nhau. Tiêu chuẩn trong Phật pháp, nếu tương ứng với chân tướng vũ trụ nhân sanh thì gọi là chánh pháp, trái ngược lại với chân tướng sự thật thì là tà pháp. Nhưng chân tướng sự thật này không dễ hiểu. Điều mà ở trong tất cả kinh luận Đại Thừa nói đều là chân tướng sự thật của vũ trụ nhân sanh, phải thường xuyên đọc tụng. Sự tuy là phức tạp nhưng cũng có cương lĩnh, cũng có thể tìm ra đầu mối. Kinh Kim Cang là bộ kinh điển mà người Trung Quốc yêu thích nhất, lời tuy ít mà ý nhiều, tiện cho việc thọ trì đọc tụng, mọi người ưa thích, nhà nhà đều hiểu. Trong Kinh Kim Cang nói với chúng ta, chân tướng sự thật là gì? Chân tướng là không có bốn tướng; không ngã tướng, không nhân tướng, không chúng sanh tướng, không thọ giả tướng. Nếu bạn chấp trước “nhân, ngã, chúng sanh, thọ giả”, vậy thì sai rồi! Tư tưởng sai lầm, kiến giải sai lầm chính là nguồn gốc của tất cả tà vạy. Phật nói với chúng ta chân tướng sự thật là “*mộng huyễn bào ảnh*”, sự tồn tại của hiện tượng “*như sương, như điện chớp*”, bạn phải hiểu một cách thấu triệt. Bạn thật sự hiểu rõ ràng, hiểu sáng tỏ rồi thì liền được đại tự tại. Vì sao vậy? Hiểu rõ lý rồi thì tâm liền an ngay. Chúng ta thường nói “*tâm an lý đắc*”. Tâm tại vì sao an vậy? Đạo lý đã hiểu rõ ràng minh bạch rồi. Trong Tâm Kinh, vừa mở đầu: “*Quán Tự Tại Bồ-tát hành thâm Bát-nhã Ba-la-mật-đa thời*”. Chữ “hành” đó là gì? Hành là hành vi đời sống, hành vi đời sống ở trong trí huệ thậm sâu. Chúng ta nói cách khác, đời sống mà Bồ-tát trải qua là đời sống trí huệ cao độ, chính là ý nghĩa câu thứ nhất trong Tâm Kinh. Cho nên “*chiếu kiến ngũ uẩn giai không*”, đây là hiểu thấu đáo chân tướng của vũ trụ nhân sanh. Tiếp theo là “*độ nhất thiết khổ ách*”. Đời sống của người thế gian có khổ, có tai, có nạn. Phật Bồ-tát không có khổ, không có tai, không có nạn. Từ đó cho thấy, đau khổ, tai nạn là từ trong mê hoặc mà sanh ra. Tự tại chân lạc là có được từ trong giác ngộ. Từ chỗ

này chúng ta liền lĩnh hội được ý nghĩa của việc hộ trì chánh pháp rất sâu. Chúng tôi cần phải dùng nhiều thời gian một chút để nói rõ. Việc này quan hệ rất lớn đối với việc đối nhân xử thế tiếp vật trong đời sống và sự tu hành chứng quả của chúng ta.

Các vị đồng học, hôm qua giảng đến “*hộ trì chánh pháp*”, ý nghĩa câu này nói mãi không hết. Sự chỉ dạy của Thế Tôn trong 49 năm cũng là một câu này. Rốt cuộc cái gì là chánh pháp? Hộ trì như thế nào? Phần trước đã từng báo cáo qua với các vị rồi, thuần là một cái tâm thiện, thuần là một cái tâm thương yêu, thuần là một cái tâm làm lợi ích cho chúng sanh, đây chính là chánh pháp. Có thể thực hành cái tâm này chính là công đức. Nếu ở trong đây có một mảy may ý niệm tự tư tự lợi thì đã phá hoại chánh pháp rồi, cũng là hủy diệt công đức rồi, đây là điểm chúng ta không thể không nhận thức, không thể không hiểu rõ. Ở trong kinh, Phật thường nói, tương ưng với nhất niệm là chánh pháp. Nhất niệm chính là tự tánh, nhất niệm là chân tâm. Chân tâm là thuần thiện, là thuần yêu thương, là thuần làm lợi ích cho tất cả chúng sanh, tuyệt đối không có giả dối, cũng tuyệt đối không có tạo tác.

Trong giáo học của nhà Phật, vừa bước vào điện Thiên Vương, Tứ Thiên Vương chính là biểu pháp, dạy chúng ta hộ trì chánh pháp. Đông Phương Trì Quốc Thiên Vương, phương Đông là nơi bắt đầu, nơi mặt trời bắt đầu mọc, cũng chính là nói hộ trì chánh pháp bắt đầu từ đâu? Bắt đầu làm từ chỗ này, gọi là Hộ Quốc Thiên Vương. Chúng ta thử suy nghĩ cái hàm nghĩa trong tên gọi của ngài. Muốn bảo vệ nước nhất định trước tiên phải bảo vệ nhà. Không có nhà thì làm gì có nước? Muốn bảo vệ nhà thì nhất định phải bảo vệ thân, không có thân thì không có nhà. Cho nên nhà Nho dạy người: thành ý, chánh tâm, tu thân, tề gia, trị quốc,

nó có trình tự nhất định. Ý nghĩa biểu pháp của Trì Quốc Thiên Vương là tận hết chức trách.

Một người sinh đến thế gian này đều có chức trách của người đó. Trong giáo dục của Trung Quốc nói ngũ luân, thập nghĩa. Ngũ luân là nói thân phận, địa vị của chúng ta. Bạn ở trong xã hội này, bạn là thân phận gì, địa vị gì? Đây gọi là luân. Nghĩa tức là nghĩa vụ, là việc bạn cần phải làm. Thí dụ bạn ở gia đình, thân phận của bạn là cha, nghĩa vụ của bạn chính là từ ái, bạn phải yêu thương con cái của mình, bạn phải yêu thương gia đình mình, đây là chức trách của bạn. Nếu thân phận của bạn là con cái thì nghĩa vụ của con cái là phải tận hiếu. Phụ từ tử hiếu, anh nhường em kính. Thân phận là anh, phải hữu hảo thương yêu các em. Thân phận là em, phải tôn kính các anh chị.

Vào thời xưa, những giáo dục này được vô cùng xem trọng, đây là căn bản của làm người. Nhưng trong giáo dục hiện đại thì không còn nữa. Ở trong nhà thì cha mẹ, người lớn không dạy, trường học cũng không nói đến, xã hội cũng không bàn tới, thế là thiên hạ đại loạn. Loạn như thế nào? Luân thường loạn mất rồi. Người sống ở thế gian này chỉ ham muốn hưởng thụ về vật chất, thế thì có khác gì cầm thú chứ? Con người khác với cầm thú chính là được tiếp nhận sự giáo dục của Thánh Hiền. Giữa người và người với nhau có thể tương thân tương ái, chung sống hòa mục, đây là thành quả của giáo dục, hiện nay không có người dạy. Ở trong Phật pháp còn có một ít. Nói thật ra, hiện nay trong cửa Phật, lời giáo huấn của Phật Bồ-tát, lời giáo huấn của Tổ Sư Đại Đức cũng đã dần dần bị quên lãng rồi. Tuy hình tượng còn đó mà ý nghĩa không có người biết.

Cho nên hộ trì chánh pháp, trước tiên phải hộ trì chính bản thân chúng ta, tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm giác ngộ, tâm từ bi. Nhà Phật nói: *“Từ bi làm gốc, phương tiện làm cửa”*, phải bắt tay từ chỗ này. Tâm của chúng ta không chân, không thành, lừa gạt dối

trá, đây là tạo vô lượng vô biên tội nghiệp. Tuy trước mắt có thể được một chút lợi nhỏ nhưng quả báo là ở địa ngục, thật không đáng.

Hôm qua, ở Bắc Kinh có người điện thoại cho tôi, nói ở vùng Đông Bắc có một số người xuất gia mượn danh nghĩa của tôi để quyên góp ở bên đó, đã quyên được không ít tiền, nghe nói khoảng vài ba triệu. Nói là tôi muốn đến bên đó xây đạo tràng, muốn về bên đó để truyền giới. Vị Pháp sư này tôi không biết, ông ấy có thần thông sao? Có thần thông thì cũng làm sai rồi. Tôi không hề có ý niệm này. Tôi cả đời không có đạo tràng của riêng mình, cả đời đều là ở đạo tràng của người khác. Năm nay 73 tuổi rồi, tôi còn muốn xây đạo tràng sao? Đâu có cái chuyện ngọc này chứ! Tôi cả đời không làm trụ trì, không truyền giới, học theo Ấn Quang Pháp sư, không đi quyên tiền của người, không đi hóa duyên với người, mấy mươi năm như một ngày. Đâu có chuyện đến tuổi về chiều rồi mà còn làm cái việc hồ đồ này chứ? Cho nên hy vọng đồng tu các nơi phải hiểu rõ, không nên để bị người ta lừa gạt. Phạm là người đặt điều sinh sự, các bạn đem tiền đi cúng dường họ là cúng dường cho họ chứ không liên quan gì đến tôi. Tôi ở nơi này, đồng tu các nơi từ hải ngoại đến hầu như ngày nào cũng có. Tiền họ cúng dường cho tôi, ngay cả phong bì tôi còn không nhìn đến, hết thấy đều chuyển giao cho thôn Di Đà, tôi không biết trong những phong bì đó có bao nhiêu tiền, do người khác mở phong bì ra, họ xử lý hết. Cho nên hy vọng các vị đồng tu hiểu rõ, không nên bị người khác lừa gạt. Tôi không có chỗ để dùng tiền, tôi cần tiền để làm gì chứ? Cái gì cũng không cần. Hy vọng mọi người giữ tâm tốt, làm việc tốt là tốt rồi.

Cho nên người học đạo, đặc biệt là người học Phật, học Phật là học giác ngộ, học chân thành, học thanh tịnh, học bình đẳng giác, học từ bi. Từ bi, việc đầu tiên bạn phải yêu quý chính mình, phải gìn giữ thiện tâm của mình, gìn giữ thiện hạnh của mình, vậy mới gọi là hộ trì chánh pháp. Bảo vệ như thế nào? Bắt tay từ đâu vậy? Tôi thường nói, nhất định phải buông bỏ ý niệm tự tư tự lợi, buông bỏ ý niệm khống chế, chiếm hữu đối

với tất cả người, tất cả việc, tất cả vật, thì tâm của bạn liền thanh tịnh, tâm chân thành của bạn, chân tâm liền hiển lộ ra. Nếu còn có một mảy may những ý niệm này thì bạn đã sai rồi. Cái tâm mà bạn dùng là vọng tâm, là giả dối, không phải chân thật. Phật Bồ-tát dùng tâm thuần chân để đối đãi với tất cả người, tất cả việc, tất cả vật. Cái tâm thuần chân, tình thương yêu thuần chân, làm lợi ích cho đại chúng thuần chân. Vì sao họ làm như vậy? Họ giác ngộ rồi, họ hiểu rõ rồi, tất cả chúng sanh là chính mình.

Có một số người tìm tôi xin viết chữ cho họ, tôi cũng thường hay viết một câu: “*Tất cả chúng sanh tận hư không khắp pháp giới quả thật là chính mình*”. Người hiểu được như vậy chính là Phật Bồ-tát. Phàm phu không biết chân tướng sự thật này nên phân ra ta người, làm những việc tổn người lợi mình, việc hồ đồ. Tâm mê hoặc thì làm việc hồ đồ, đây gọi là phàm phu, không biết chân tướng sự thật, Phật ở trong kinh điển thường hay cảm thán là “kẻ đáng thương xót”. Loại người nào đáng thương? Là loại người không biết chân tướng sự thật. Cho nên hộ trì chánh pháp, việc đầu tiên là phải biết chân tướng sự thật, phải hộ trì tánh đức của mình. Trong đời sống hằng ngày, đối nhân xử thế tiếp vật, phải thật sự làm được hết chức trách. Chư Phật Bồ-tát đã làm mẫu mực tốt nhất, mô phạm tốt nhất cho chúng ta.

Thứ hai là Nam Phương Tăng Trưởng Thiên Vương. Phương Nam là tượng trưng cho trí huệ quang minh. Trong Thiện Tài Đồng Tử 53 tham, phương hướng đều là phương Nam, phương Nam này không phải là phương hướng Đông Tây Nam Bắc thật sự, mà nó là phương hướng của trí huệ. Ở Trung Quốc nói ngũ hành, phương Nam là hỏa, hỏa tượng trưng cho ánh sáng. Thiện tri thức sống ở đâu? Sống ở phía quang minh tươi sáng đó, cho nên mỗi vị thiện tri thức đều ở phương Nam. Chúng ta phải hiểu rõ đó không phải là phương Nam thật sự. Nơi mà một người có trí huệ cư trú thì nơi đó gọi là phương Nam, nó là ý nghĩa này. Tăng

Trưởng Thiên Vương, bạn thử nghĩ tên của ngài, hy vọng trí tuệ chúng ta mỗi ngày tăng trưởng, là ý nghĩa này, đây là hộ trì chánh pháp.

Đông Phương Thiên Vương trên tay cầm cây đàn Tỳ Bà, là biểu pháp, hoàn toàn không phải ngài ưa thích ca hát, không nên hiểu sai. Đại biểu cho ý gì vậy? Đại biểu cho ý nghĩa trung đạo. Nho gia Trung Quốc gọi là trung dung, nhà Phật gọi là trung đạo. Tỳ Bà là nhạc cụ dùng dây, chúng ta biết dây chùng thì đàn không ra tiếng, nếu căng thì nó sẽ bị đứt, phải chỉnh đến vừa đủ thì âm sắc sẽ rất hay. Chính là nói với chúng ta, đối nhân xử thế tiếp vật, phải làm đến vừa đủ tốt, không nên quá mức, cũng không nên chưa đủ, hiểu được trung đạo, dùng trung. Trung thì mới hòa, không trung liền bất hòa. Hòa mới có thể hợp tác, hòa hợp mà! Bất hòa thì làm sao có thể hợp tác được? Cho nên nó biểu thị cái ý này.

Nam Phương Thiên Vương cầm trên tay cây kiếm. Kiếm biểu thị cho trí huệ, gươm trí huệ, để đoạn phiền não, là lấy cái ý nghĩa này. Thiên Vương phương Tây, phương Bắc giảng ra là phương pháp, cách thức. Làm thế nào để hộ pháp, làm tốt công việc hộ pháp, làm thế nào khiến cho trí huệ của mình tăng trưởng. Tiếp theo dạy chúng ta phương pháp cụ thể. Thiên Vương phương Tây gọi là Quảng Mục. Bạn thử suy nghĩ cái ý nghĩa này. Quảng Mục là dạy chúng ta xem nhiều, người hiện nay gọi là tham quan, xem nhiều. Thiên Vương phương Bắc là Đa Văn. Hai vị Thiên Vương này là dạy chúng ta phải xem nhiều, nghe nhiều, phải hiểu biết rộng.

Mấy hôm nay ban trị sự tôn giáo Singapore đã tổ chức triển lãm liên hiệp chín tôn giáo. Đây có lẽ là lần đầu tiên ở trên toàn thế giới, trước đây chưa từng thấy, cũng chưa nghe thấy bao giờ, để cho chúng ta có cơ hội được tiếp xúc một cách thuận lợi với mỗi tôn giáo. Chúng ta xem nhiều, nghe nhiều, nhận thức nhiều, hiểu nhiều về họ thì mới có thể hợp tác hòa mục, xã hội mới thuận hòa tốt lành. Tôn giáo khác nhau, chủng tộc khác nhau, chúng ta làm sao thật sự thực hiện được sự tôn trọng lẫn nhau, kính yêu lẫn nhau, hỗ trợ hợp tác, cùng tồn tại phát triển.

Singapore thực hành theo đường lối này rồi. Mấy hôm nay, các đồng tu giảng kinh, tôi không đi nghe được, do tôi phải đi thăm hỏi tất cả các tôn giáo, hiểu nhiều về họ, nhận thức nhiều về họ, đây là giáo dục tôn giáo. Đồng thời chúng ta cũng giới thiệu Phật giáo cho họ. Xã hội là đa nguyên, biến hóa khôn lường.

Quảng Mục Thiên vương cầm trên tay là rỗng, hoặc là rắn, rỗng rắn đều giống nhau. Rỗng rắn biểu thị cái gì? Biểu thị sự biến hóa, thiên biến vạn hóa, đây là nói rõ xã hội thiên biến vạn hóa, bạn phải thấy biết rõ ràng. Ở trong biến hóa còn có nguyên lý nguyên tắc bất biến. Trên tay của ông cầm rỗng, tay kia thì cầm viên ngọc. Viên ngọc đó chính là nguyên tắc bất biến, phải nắm cho vững vàng, bạn mới có thể ứng phó với xã hội có nhiều biến đổi, nó là cái ý nghĩa này, bạn nói xem hay biết bao!

Thiên Vương phương Bắc cầm trên tay cái lọng. Lọng là đại biểu cho cái gì? Phòng ngừa ô nhiễm. Bạn tiếp xúc xã hội đa nguyên biến hóa, dứt khoát không thể bị ô nhiễm, bị ô nhiễm là sai rồi. Ở trong xã hội phức tạp mà giữ được thanh tịnh bình đẳng giác, lọng là ý nghĩa này, đây gọi là hộ pháp. Không phải bảo chúng ta không tiếp xúc. Sáu căn tiếp xúc với cảnh giới sáu trần bên ngoài, thế nhưng giữ vững sự thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi của chính mình. Đó là thật sự là biết hộ pháp, nhất định không bị ô nhiễm. Sao gọi là ô nhiễm? Tự tư tự lợi, tổn người lợi mình, tham sân si mạn, những ý niệm này là ô nhiễm. Chúng ta ở trong tất cả hoàn cảnh nhân sự, tất cả hoàn cảnh vật chất, vĩnh viễn xa lìa những thứ ô nhiễm này thì tâm mới thanh tịnh. Tâm thanh tịnh sanh trí huệ, như vậy mới có thể thật sự hộ trì chánh pháp.

Chánh pháp, các vị nhất định phải biết, Phật pháp là chánh pháp. Ngoài Phật pháp ra có phải là chánh pháp không? Trong Kinh Hoa Nghiêm nói: “*Viên nhân thuyết pháp, vô pháp bất viên*” (người viên mãn thuyết pháp, không pháp nào chẳng viên mãn). Trong kinh Đại Thừa cũng thường nói “có pháp nào không phải là Phật pháp”. Giác ngộ rồi

thì mọi pháp đều là Phật pháp. Cho nên nói Phật pháp rộng lớn vô biên, thường nói là “Phật pháp vô biên”. Nếu bạn nói rằng Cơ Đốc giáo không phải là Phật pháp, vậy Cơ Đốc giáo chính là ranh giới của Phật pháp, nó có ranh giới rồi, vậy sao có thể nói là vô biên được chứ? Đối với Thiên Chúa Giáo, Do Thái Giáo cũng vậy.

Tối hôm qua chúng ta đến xem chỗ triển lãm của Do Thái Giáo, hôm nay là Bái Hỏa Giáo. Nếu nói hai tôn giáo đó không phải là Phật pháp, vậy Phật pháp có giới hạn rồi. Vậy thì làm sao có thể nói Phật pháp là vô biên được chứ? Phật pháp vô biên, sau đó chúng ta mới biết tất cả mọi tôn giáo, tất cả mọi chủng tộc đều là Phật pháp. Ý nghĩa của Phật là giác ngộ, bạn hiểu minh bạch, hiểu rõ ràng rồi thì gọi là Phật pháp. Bạn chưa hiểu rõ ràng, đó gọi là pháp thế gian. Phật pháp rõ ràng, minh bạch, vậy mới gọi là Phật pháp. Kinh điển Phật giáo bày ngay trước mắt chúng ta, bạn không hiểu rõ, không sáng tỏ về nó thì đây cũng không phải là Phật pháp.

Cho nên đối với người mê hoặc, không hiểu biết. Hỏi họ một câu, pháp nào là Phật pháp? Không có pháp nào là Phật pháp. Giác ngộ rồi thì mọi pháp đều là Phật pháp. Người giác ngộ rồi, không có phân biệt, không có chấp trước, không có vọng tưởng. Có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì cái gì cũng không phải là Phật pháp, không có cái gì là Phật pháp cả. Xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì mọi pháp đều là Phật pháp. Đây là điều Phật thường nói trong kinh Đại Thừa, chúng ta phải biết.

Chúng ta ngày nay bỏ thí cúng dường các tôn giáo khác, có rất nhiều người lấy làm lạ. Vì sao họ lấy làm lạ vậy? Họ là phàm phu, họ không có Phật pháp, họ không hiểu Phật pháp. Có rất nhiều người hỏi tôi: “Pháp sư vì sao lại đem số tiền này cúng dường những tôn giáo khác vậy?” Tôi bảo: “Tôi không có cúng dường tôn giáo khác”. “Vì sao thầy không cúng dường Phật giáo?” Tôi nói: “Tôi cúng dường Phật giáo đó chứ!”. Họ nói: “Rõ ràng nó là Hồi Giáo, Ấn Độ Giáo mà”. “Đó đều là

Phật giáo, là bản thân bạn chưa thấy rõ ràng, hết thấy đều là Phật giáo cả. Ở trong Phật giáo có tông có phái, bạn có biết hay không?” “Biết”. “Phật giáo có mười tông phái. Đó đều là tông phái của Phật giáo mà. Thần mà họ tôn thờ, Thượng Đế mà họ tôn thờ đều là hóa thân của chư Phật Như Lai”. Nhà Phật chẳng phải thường nói ba mươi hai ứng thân của Quan Thế Âm trong Phẩm Phổ Môn, cần dùng thân gì để độ thì liền dùng thân đó. Cần dùng Cơ Đốc giáo để độ, Ngài liền hiện thân Cơ Đốc giáo, cần dùng thân Thượng Đế để độ thì Ngài liền hiện thân Thượng Đế, đều là chư Phật Như Lai.

Trong Kinh Vô Lượng Thọ có một câu: “*Nhất thiết giai thành Phật*” (tất cả đều thành Phật). Chữ “nhất thiết” này có bao gồm các tôn giáo ở trong đó không? Đã bao gồm hết thấy rồi. Tất cả đều thành Phật. Bạn xem cái ý nghĩa này sâu rộng biết bao, viên mãn biết bao! Tâm lượng nhỏ thì chia ra ta người, bạn vĩnh viễn không thể thành tựu. Không những bạn không có phần chứng quả, mà khai ngộ cũng không có. Tự mình đã làm chướng ngại cho chính mình rồi, chúng ta cần phải giác ngộ, cần phải hiểu rõ.

Được rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta chỉ học đến đây thôi.

A Di Đà Phật!